

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 104/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Romanom Kobellom, Aleja slobody 1899, Dolný Kubín, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/1279/2024 z 28. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým uznesením okresného súdu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd dočasne zakázal súdnej exekútorke vykonať exekúciu vedenú pod. sp. zn. 281EX 548/24.

2. Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 1K/20/2021 z 31. januára 2022 vyhlásil vo veci výkonu trestu prepadnutia majetku konkurz na majetok sťažovateľa podľa § 107a zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“). Uvedené uznesenie bolo v Obchodnom vestníku vyhlásené 7. februára 2022.

3. Okresný súd Žilina uznesením z 31. júla 2024 zrušil konkurz na majetok sťažovateľa z dôvodu neexistencie predpokladov na jeho vedenie. Toto uznesenie bolo v Obchodnom vestníku zverejnené

9. augusta 2024. Dňa 1. októbra 2024 bolo v Obchodnom vestníku zverejnené oznámenie, že uznesenie o zrušení konkurzu nadobudlo právoplatnosť 27. augusta 2024.

4. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) na základe návrhu oprávneného vydal 12. augusta 2024 súdnej exekútorke poverenie na vykonanie exekúcie. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo vydané 14. augusta 2024.

5. Sťažovateľ doručil 2. februára 2025 súdnej exekútorke návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom primárne namietal nezákonnosť začatia exekučného konania, pretože oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie v čase, keď bol na jeho majetok vedený konkurz.

6. Proti uzneseniu okresného súdu z 24. apríla 2025, ktorým vyššia súdna úradníčka zamietla návrh na zastavenie exekúcie, podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej okrem iného opäť namietal nezákonnosť začatia exekučného konania. Napadnutým uznesením okresný súd sťažnosť zamietol.

7. Podľa okresného súdu vyššia súdna úradníčka rozhodla o zamietnutí sťažovateľovho návrhu na zastavenie exekúcie správne. Okresný súd po zhrnutí časových súvislostí konkurzu a exekučného konania uviedol, že si je vedomý nesprávneho úradného postupu v sťažovateľovej veci, ale zdôraznil, že v čase vydania uznesenia vyššej súdnej úradníčky už konkurz na majetok sťažovateľa neprebíhal, resp. bol právoplatne zrušený. Na základe uvedenej skutočnosti a v súlade so zásadou vyplývajúcou z § 217 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) musela vyššia súdna úradníčka vychádzať z toho, že prekážka, ktorá bránila vedeniu exekúcie, odpadla. Okresný súd záver vyššej súdnej úradníčky prijal najmä s ohľadom na účel exekučného konania, ktorým je uspokojenie vymáhanej pohľadávky za súčasného zachovania nevyhnutnej ochrany povinného a tretích osôb. Ďalej okresný súd poukázal na to, že oprávnený si už skôr uplatnil pohľadávku v exekúcii, ktorá bola zastavená práve z dôvodu vedenia konkurzu. I keď okresný súd označil oprávneného za nedočkavého, zastavenie aktuálneho exekučného konania vzhľadom na všetky okolnosti veci by bolo prejavom formalizmu a nespravodlivosti voči osobe oprávneného. Okrem toho okresný súd prihliadol aj na to, že samotné vydanie poverenia má účinky voči osobe exekútora a nie je rozhodnutím vo veci samej a že upovedomenie o začatí exekúcie bolo sťažovateľovi doručené až 7. decembra 2024, teda po zrušení konkurzu. Tiež doplnil, že nesprávny úradný postup je možné kompenzovať sťažovateľovi tak, že účinky začatia exekúcie by súd naviazal na deň, kedy zanikli účinky vyhláseného konkurzu. Zároveň však zdôraznil, že sťažovateľ v rámci návrhu na zastavenie exekúcie ani v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky neuviedol iné podstatné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zastavenie exekúcie (napr. úhrada dlhu).

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podľa názoru sťažovateľa bol exekučný súd povinný zamietnuť návrh oprávneného na vykonanie exekúcie doručeného 6. júna 2024 z dôvodu prebiehajúceho konkurzu. Okresný súd tým, že nerešpektoval § 48 zákona o konkurze a vydal poverenie na vykonanie exekúcie, postupoval nezákonne a konanie zaťažil takou procesnou zmätočnosťou, ktorá spôsobuje nezákonnosť aj všetkých nadväzujúcich rozhodnutí súdu, aj súdnej exekútorke. Podľa sťažovateľa účinky vyhláseného konkurzu predstavujú neodstrániteľnú procesnú vadu exekučného konania. Zdôrazňuje, že oprávnený mal vedomosť o vyhlásení konkurzu na majetok sťažovateľa, pričom

ku dňa podania návrhu na vykonanie exekúcie zo strany konkurzného súdu ešte nebolo rozhodnuté o zrušení konkurzu.

9. Odôvodnenie napadnutého uznesenia neobsahuje žiadne úvahy a argumenty vo vzťahu k zásadnej námietke o nezákonnosti začatia exekučného konania. Tvrdenie súdu, že exekučné konanie začalo 6. júna 2024, nie je podložené žiadnymi právnymi úvahami či odkazmi na príslušné zákonné ustanovenia.

10. Namietané porušenie práva na zákonného sudcu sťažovateľ odôvodňuje nezákonne vedenou exekúciou. Podľa tejto úvahy zákonným sudcom by bol iba taký, ktorému by bola vec náhodným výberom pridelená najskôr dňom zániku účinkov vyhláseného konkurzu. Na podklade rovnakej úvahy považuje sťažovateľ za nezákonnú aj aktuálnu súdnu exekútorku.

11. Hoci k nútenému uspokojeniu pohľadávky oprávneného ešte nedošlo, nariadením dočasného opatrenia by sa predišlo závažným následkom v majetkovej sfére sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. V nadväznosti na sťažovateľove námietky ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

13. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

14. Zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Pre rozhodnutie ústavného súdu bolo podstatné, či pochybenie všeobecného súdu, ktoré sa mu vyčíta, je natoľko intenzívne, že ho možno vyhodnotiť ako fundamentálne, prípadne ako pochybenie, ktoré je v príkrom rozpore s ústavnými princípmi.

15. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia jednoznačne vyplýva, že okresný súd sa sťažovateľovou námietkou o nezákonnosti exekučného konania (ale aj ďalších, v ústavnej sťažnosti už neprezentovaných, pozn.) podrobne zaoberal. Už vyššia súdna úradníčka si vyžiadala stanovisko konkurzného súdu, z ktorého vyplynulo, že konkurz na majetok sťažovateľa bol vedený na podklade realizácie výkonu uloženého trestu prepadnutia majetku a že k oddĺženiu sťažovateľa nedošlo. Konkurz bol napokon obnovou konania na základe rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 1/2021 z 27. septembra 2023 zrušený. Podstatným vo veci bolo aj to, že uznesenie o zrušení

konkurzu z 31. júla 2024 bolo v Obchodnom vestníku zverejnené 9. augusta 2024 a 1. októbra 2024 bolo v Obchodnom vestníku oznámené, že uznesenie o zrušení konkurzu nadobudlo právoplatnosť 27. augusta 2024.

16. Ústavný súd po preskúmaní relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatuje, že okresný súd sa všetkými sťažovateľmi námietkami riadne a vyčerpávajúcim spôsobom zaoberal. Okresný súd vzal do úvahy predošlé procesné pochybenie, ktorého následky ústavne udržateľným spôsobom vyhodnotil. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že sa zaoberal všetkými okolnosťami, na ktoré daný postup dopadá a tieto následne vyhodnotil v súlade s princípmi exekučného konania, ktoré už judikoval aj ústavný súd (I. ÚS 394/2020).

17. Ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca relevantná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný, resp. rozhodujúci dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011).

18. V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona orgánom verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou, resp. dohovorom garantovaného práva, v danom prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 104/2012).

19. Námietku sťažovateľa o tom, že z napadnutého uznesenia nevyplývajú žiadne úvahy súdu vo vzťahu k tvrdeniu, že exekučné konanie sa začalo 6. júna 2024, ústavný súd dodáva, že táto skutková okolnosť vyplýva priamo z § 48 ods. 1 Exekučného poriadku, a preto ide o skutočnosť nespornú, ktorú nie je potrebné podrobne analyzovať právnymi úvahami.

20. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd nedomnieva, že by napadnuté uznesenie okresného súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so základnými právami sťažovateľa zaručenými čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 či čl. 48 ods. 1 ústavy a právami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu